

lig saglige Argumenter for, at Omsætnings-skatten skulde betyde en Forringelse for Erhvervet i Forhold til Regningsskatten. Det er jo fornuftigvis ikke alene Beværterne som saadanne, der skal tale med i denne Sag, det er jo ogsaa den Part af Befolkningen, som skal betale Skatten; men ogsaa for denne Part føler jeg mig forvissat om, at den Form, der nu gennemføres, er den bedste. Vi har i Udvalget fra Turistforeninger modtaget Henvendelser gaaende ud paa, at man netop ikke maatte lade Skatten fremtræde paa den Maade, at man bibeholdt Regningsskat-formen. Jeg kan derfor ikke se rettere end, at alle Forhold — og ikke mindst Forholdene for Erhvervet — taget i Betragtning maa Omsætnings-skatten være at foretrække. Jeg kunde tænke mig den Mulighed, at man fra de næringsdrivendes Side, specielt ogsaa fra Beværterstandens Side, argumenterede saaledes: Faar vi Skatten om en Omsætnings-skat, saa slipper vi aldrig af med den, faar vi den derimod som en Regningsskat, saa vil Skatten i Kraft af den Maade, hvorpaa den fremtræder, blive saa upopulær, at vi kommer af med den. Om et saadant Ræsonnement i sig selv er rigtigt eller ikke, skal jeg lade ligge, men det er et Ræsonnement, som er af afgjort politisk Natur, og som ganske afgjort intet har med Erhvervet som saadant at gøre. Derfor mener jeg, at vi fra politisk Side har haft afgjort Ret til at se bort fra et saadant Ræsonnement. Hvad angaar Erhvervets Stilling til Skatte-formen maa jeg i øvrigt sige, at en Række Virksomheder indenfor Beværtererhvervet har udtalt, at de overhovedet ikke kunde bruge Skatten som en Regningsskat, fordi de Regninger, der i givet Øjeblik skulde udstedes, var saa mange, at det vilde være umuligt at overkomme. Personlig har jeg endnu aldrig været saa heldig at træffe en næringsdrivende indenfor Beværterstanden, som efter en nærmere Samtale fastholdt, at Beværterne skulde have nogen Interesse i, at det, naar man *skulde* have Skatten, var en Regningsskat fremfor en Omsætnings-skat. Jeg nærer derfor den Forvisning, at naar Skatten har virket i nogen Tid, naar man har forsonet sig med, at man i alt Fald i det Aar, for hvilket Loven gælder, skal have Skatten, vil det ogsaa vise sig, at Erhvervet vil være mere tilfreds med den Form, som den nu har faaet, end de vilde have været, hvis man havde bibeholdt den anden Form. Skulde det modsatte blive Tilfældet, kan man i Løbet af Aaret føre en virkelig saglig Begrundelse set fra et Erhvervssynspunkt for, at man bør gaa over til den anden Form, ja vel, saa er Vejen

dertil aaben om et Aar, naar Loven skal enten forandres eller fornyes, falder den bort, kommer Sagen jo ikke til at ligge for.

I øvrigt er der i Lovforslaget gennem den Behandling, det har faaet i Udvalget, ganske afgjort indført en meget stor Lempelse med Hensyn til det Tryk, som Skatten vil lægge paa Personer, der i Kraft af deres Næring er henvist til den væsentligste Del af Aaret at leve paa Hotel. Der er ogsaa gennem Udvalgsbehandlingen opnaaet en betydelig Lempelse, saaledes at Hoteller — vel nok mest i Provinsen — antagelig vil have Betingelser for at kunne fortsætte med at drive Pensionatsvirksomhed. Jeg vil haabe, at disse Lempelser vil blive forstaaet af de paagældende, jeg kan ikke se rettere end, at efter disse Forandringer vil det Tryk, som lægges paa de Handelsrejsende og det Tryk, der eventuelt vil blive lagt paa de Mennesker, som har fuld Pension paa Hoteller, være saa ringe, at man tør haabe, at der ikke er virkelig Grund for de vedkommende til at beklage sig derover.

Jeg skal herefter gaa over til de mere almindelige Udtalelser, som disse Lovforslag giver Anledning til. Det er en Selvfølge, at enhver Skat, som opkræves, i sig selv maa være upopulær, idet aldrig den Mand eller Kvinde, der skal betale Skatten, vil føle dette som en Behagelighed. At man kan have noget Held med sig, naar man appellerer til disse Menneskers strengt egoistiske Følelser, tør jeg derfor ikke benægte Muligheden af. Spørgsmaalet bliver imidlertid først og fremmest dette: Er det nødvendigt at skaffe de 25 Mill. Kr., som denne Skat sammen med Chokolade- og Sukkervareafgiften antages at ville give? — ja, egentlig antages de vel at ville give endda 30 Mill. Kr. Besvarelsen af dette Spørgsmaal bør vel i og for sig rettest finde Sted ved Tillægsbevillingslovforslagets tredie Behandling, men saa meget tror jeg dog, man tør slaa fast, at ingen alvorlig Politiker i denne Sal eller i Landstinget tør staa op og sige, at der er Sandsynlighed for, at vi selv med disse 30 Mill. Kr., vil naa mere end i det højeste Balance i det Finansaar, i hvilket vi befinder os. Det er en Kendsgerning, som snart vil ligge klart for Dagen, at det Aar, der er gaaet, har givet et meget betydeligt Underskud. Lad nu dette Aar i og for sig passe sig selv, saa er det dog givet, at det Underskud, der er fremkommet, maa forrentes, og det forøger altsaa den Byrde, som det indeværende Finansaar maa bære. Jeg er, som sagt, fuldkommen forvissat om, at ingen alvorlig Politiker i denne Sal tør